

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti **žalovanému: Úřad městské části města Brna, Brno - sever, Odbor stavební**, se sídlem Bratislavská 70, Brno, zast. JUDr. Zuzanou Malaníkovou, advokátkou se sídlem Příkop 2a, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2008, sp. zn. STU/04/0800566/000/002, č. j. RV/08/0008429, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a o kasační stížnosti M. K. a P. K., oba zast. JUDr. Ludmilou Krejčí, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2012, č. j. 30 A 62/2011 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost P. K. a M. K. **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**
- III. P. K. a M. K. **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) a M. a P. K. domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 28. 4. 2008, sp. zn. STU/04/0800566/000/002, č. j. RV/08/0008429, pro vady řízení a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel povolil změnu stavby dle § 81 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro tehdy projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), spočívající v provedení drobných dispozičních změn – nerealizovaná příčka mezi kuchyní a jídelnou, nerealizováno okno 110 x 130 cm v severovýchodní stěně dvorní vestavby, přidána okna velikosti 120 x 120 cm a 90 x 60 cm v jihozápadní stěně vestavby. Dále bylo tímto rozhodnutím povoleno užívání stavby podle § 82 odst. 1 stavebního zákona – změny

stavby stavebními úpravami – zesílení stávající ocelové konstrukce sloupů pro vynesení zatížení stávající chodby a obvodového zdiva půdní vestavby beze změny výšky hřebene střechy, vnitřní rozvody napojeny na stávající, rodinného domu R. 6, pozemek parc. č. 245/0, k. ú. Husovice.

Krajský soud ve svém rozhodnutí nejprve shrnuje dosavadní průběh řízení, kdy konstatuje, že dne 10. 5. 2006 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. RV/063337824, sp. zn. STU/04/0600540/000/003, jímž byla povolena změna stavby – zesílení stávající ocelové konstrukce sloupů pro vynesení zatížení stávající chodby a obvodového zdiva půdní vestavby beze změny výšky hřebene střechy, vnitřní rozvody napojeny na stávající, rodinného domu R. 6, pozemek parc. č. 245/0, k. ú. Husovice. Proti výše uvedenému stavebnímu povolení podal žalobce dne 26. 5. 2010 ke Krajskému soudu v Brně žalobu, které bylo rozsudkem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 30 Ca 72/2009 - 45, vyhověno, rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Podle názoru soudu bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné pro podstatné porušení předpisů o řízení před správním orgánem a nesrozumitelné. Výrokem totiž žalovaný povolil pouze zesílení stávající ocelové konstrukce, avšak dokumentace ověřená ve stavebním řízení předpokládala rozsáhlou vestavbu podkroví. Následně bylo na základě žádosti manželů M. a K. K. ze dne 17. 3. 2008 vydáno kolaudační rozhodnutí, které je napadené v nyní projednávané věci.

Krajský soud vycházel z ustanovení § 81 odst. 1 stavebního zákona, které stanovuje podmínky, jež musí být splněny pro vydání kolaudačního rozhodnutí, zejména pak z podmínky, která spočívá v povinnosti stavebního úřadu zkoumat, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení.

Manželé K. se jakožto stavebníci domáhali vydání stavebního povolení na vestavbu podkroví ve stávajícím rodinném domě, přičemž v příložené projektové dokumentaci bylo mj. uvedeno, že se navrhuje vestavba dispozičního řešení uličního dvorního traktu v podkroví, oprava a úprava střešního pláště, bylo uvedeno, že stavební úpravy jsou navrženy a řešeny v prvním patře, stropní konstrukce nad 1. patrem, schodišťové rameno z 1. patra do podkroví a řešení ocelové konstrukce chodby č. místnosti 27 a haly č. místnosti 21; dále se v uliční části mělo jednat o doplnění střešních oken do střešní krajiny a v dvorní části domu o vestavbu podkroví; také se hovořilo o obvodovém nosném zdivu ve stavbě podkroví, o ocelové konstrukci sloupku, která vynáší podkrovní zdivo a chodbu v 1. patře, a o podlahách v pokojích půdní vestavby, koupelně a WC.

Z uvedeného popisu bylo zřejmé, že se jedná o kompletní rozsáhlou půdní vestavbu, přičemž povolení této stavby, resp. změny stavby, učinili stavebníci prostřednictvím žádosti o stavební povolení, předmětem příslušného správního řízení a povinností žalovaného bylo o podané žádosti rozhodnout. Stavební povolení však na rozdíl od žádosti stavebníků rozhodlo o povolení zesílení stávající ocelové konstrukce stropů, a to z důvodu vynesení zatížení stávající chodby a obvodového zdiva půdní vestavby. O půdní vestavbě, jejíž povolení se stavebníci dožadovali, ve výroku stavebního povolení žalovaný nerozhodl, ač bylo jeho povinností rozhodnout o celém předmětu řízení, který byl vymezen návrhem na zahájení správního řízení. Žalovaný tedy nerozhodl o předmětu příslušného řízení (povolení kompletní půdní vestavby), pouze povolil zesílení stávající konstrukce sloupů z důvodu vynesení zatížení stávající podlahy a obvodového zdiva půdní vestavby.

Poté krajský soud konstatoval, že jestliže bylo v předchozím stavebním řízení autoritativně rozhodnuto pouze o povolení zesílení stávající ocelové konstrukce sloupů, mohla být předmětem kolaudačního rozhodnutí pouze tato stavba, resp. tato změna stavby. Výše uvedené však nemění nic na skutečnosti, že výrokem žalovaného bylo povoleno užívání stavby,

pokračování

kteřá se neshodovala s její projektovou dokumentací a neshodovala se ani se stavbou, jejíž povolení v rámci stavebního řízení stavebníci požadovali. O povolení užívání samotné rozsáhlé půdní vestavby nebylo v rámci napadeného rozhodnutí žalovaného rozhodnuto, stejně tak nebylo o jejím povolení rozhodnuto v jeho předchozím stavebním povolení. V rámci uvedených řízení bylo povinností správních orgánů rozhodnout o celém předmětu řízení, který byl vymezen návrhem na zahájení správního řízení, a ve výroku rozhodnutí se jednoznačně a srozumitelně vyjádřit k předmětu řízení (především se to týká stavebního povolení), dále bylo povinností žalovaného zkoumat v kolaudačním řízení, zda stavba byla provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení; žalovaný však povolil užívání jiné stavby, než jaká byla uvedena v projektové dokumentaci.

Krajský soud proto postupem podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

I. Posouzení kasační stížnosti M. a P. K.

Dne 19. 10. 2012 podali kasační stížnost M. a P. K., kteří uvádí, že jsou oprávněni kasační stížnost podat, jelikož z ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vyplývá, že osobou oprávněnou podat kasační stížnost je i ta osoba, která splnila podmínky pro postavení osoby zúčastněné na řízení až po vydání napadeného soudního rozhodnutí.

Z rozhodnutí stěžovatele Nejvyšší správní soud ověřil, že uvedené osoby byly účastníky správního řízení. Krajský soud v souladu s ustanovením § 34 odst. 2 s. ř. s. přípisů ze dne 22. 6. 2011, založenými na č. l. 12 a 13 spisu krajského soudu, vyrozuměl M. K. i P. K. o probíhající soudní řízení, poučil je o právech osoby zúčastněné na řízení a vyzval je, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy oznámili, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s tím, že oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Tato výzva byla doručena M. K. i P. K. dne 8. 9. 2011 (č. l. 18 spisu krajského soudu). Žádná z uvedených osob však neprojevila vůli uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení v řízení před krajským soudem. Je proto nutné konstatovat, že v případě M. a P. K. se nejedná o opomenuté osoby zúčastněné na řízení, na které pamatuje ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., jež by nebyly vyzvány soudem k uplatňování práv osob zúčastněných na řízení v souladu s ustanovením § 34 s. ř. s., a tudíž jim neběží lhůta uvedená v ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.

Dle ustanovení § 34 s. ř. s. může být osobou zúčastněnou na řízení pouze ten, kdo splní zde taxativně vymezené podmínky. První podmínka je materiální a zahrnuje přímé dotčení ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního rozhodnutí, a dále přímé dotčení zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu osoby, která není účastníkem řízení, protože nepodala žalobu. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat. Teprve kumulativním splněním obou podmínek se subjekt stává osobou zúčastněnou na řízení se všemi procesními právy z tohoto postavení vyplývajícími.

Účastníky řízení o kasační stížnosti jsou podle § 105 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení. Stěžovatelem se přitom s ohledem na § 102 s. ř. s. rozumí účastník řízení (§ 33 s. ř. s.) nebo osoba zúčastněná na řízení (§ 34 s. ř. s.), z něhož vzešlo pravomocné rozhodnutí krajského soudu, které je napadáno kasační stížností.

M. a P. K. neprojevili vůli uplatňovat práva osoby zúčastněné na soudním řízení před krajským soudem, ačkoliv k tomu byly krajským soudem zákonem stanoveným způsobem vyzváni, a proto nejsou osobami zúčastněnými na řízení.

Nejvyšší správní soud z uvedeného důvodu kasační stížnost M. a P. K. odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť obě byly podány osobou k tomu zjevně neoprávněnou. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

II. Kasační stížnost stěžovatele a vyjádření žalobce

Nejvyšší správní soud ověřil, že kasační stížnost stěžovatele je podána včas, napadený rozsudek je rozhodnutím, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť je přesvědčen, že napadený rozsudek trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a dále že byly porušeny principy řízení před správním soudem dané soudním řádem správním.

Stěžovatel uvádí, že pro uvedenou stavbu existovalo v době rozhodování o žádosti na vydání kolaudačního rozhodnutí pravomocné stavební povolení, ve kterém byl označen předmět rozhodování, a dále byla jeho nedílnou součástí ověřená projektová dokumentace, která blíže určovala rozsah povolených stavebních úprav. Bylo-li v této věci vydáno stavební povolení o určitém obsahu a výroku, nemohl stavební úřad až na základě podané žádosti o kolaudaci rozhodovat o jiné stavbě, jak dovozuje správní soud v napadeném rozsudku. Stavební úřad osvědčil kolaudačním rozhodnutím pouze skutečnosti podle pravomocného stavebního povolení a tyto následně vtělil do kolaudačního rozhodnutí. Stavební úřad v rámci kolaudace stavby není nadán pravomocí měnit pravomocným výrokem stavebního povolení daný název stavby. Stavba byla provedena podle ověřené projektové dokumentace a jediným možným závěrem stavebního úřadu v dané věci bylo povolení užívání stavebním povolením určené stavby. Kolaudační řízení není totiž správním řízením nalézacím v obecném slova smyslu, ale v souladu s ustanovením § 81 stavebního zákona pouze osvědčuje, že byly splněny podmínky předchozího rozhodnutí, v tomto případě stavebního povolení.

Podle názoru stěžovatele soud v odůvodnění rozsudku nepřipadně argumentuje rozsudkem č. j. 30 Ca 72/2009 - 45 ze dne 6. 4. 2011. Tento rozsudek byl vydán až tři roky po kolaudaci stavby a nelze z něj proto vycházet. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. výslovně zavazuje správní soudy při přezkumu správních rozhodnutí vycházet ze skutkového (faktického) stavu i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Právním stavem se pak zjevně rozumí nejen stav právního řádu v době rozhodování soudu, ale i stav konkrétních právních vztahů, a to i právních vztahů vyslovených orgány státu (tedy i orgánů soudní moci). Jedině tak totiž může soud zjistit, zda správní orgán rozhodl vadně či nikoli. Soud se v rozporu s touto zásadou argumentačně vypořádává s rozhodnutím stěžovatele v kontextu jeho rozsudku, který v době rozhodování správního orgánu neexistoval, a nelze k němu vůbec přihlížet. Stěžovatel má za to, že v důsledku tohoto pochybení se pak jedná o vadu v řízení před soudem, která má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Dále stěžovatel upozorňuje na tu skutečnost, že správní soudy jsou vždy při podání žaloby povinny zkoumat včasnost podané žaloby. Ustanovení § 72 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že nejvyšší státní zástupce může žalobu podat pouze ve lhůtě tam uvedené, v tomto případě ve lhůtě tří let od právní moci kolaudačního rozhodnutí. Přezkoumávané kolaudační rozhodnutí

pokračování

je opatřeno doložkou o nabytí právní moci dnem 20. 6. 2008. Toto datum však bylo na rozhodnutí vystaveno nezákonně. Stavební zákon v § 78 odst. 1 určuje taxativně účastníky kolaudačního řízení, kterými jsou stavebník, vlastník stavby, uživatel a vlastník pozemku, na němž je stavba umístěna, a to jen v případě přímého dotčení jeho vlastnického práva. Jiné osoby nemohou být kolaudačního řízení účastny. V daném případě tak byli jedinými účastníky kolaudačního řízení manželé K. Jediní účastníci uvedeného kolaudačního řízení – manželé K. - převzali kolaudační rozhodnutí dne 5. 5. 2008, a tudíž kolaudační rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 5. 2008. Pracovník stavebního úřadu nesprávně považoval za účastníka kolaudačního řízení i zástavního věřitele, kterým byla Stavební spořitelna České spořitelny. Podle názoru stěžovatele byla žaloba doručena soudu až dne 20. 6. 2011, což je po zákonem stanovené tříleté lhůtě, a soud měl tak žalobu bez dalšího odmítnout.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou včasnosti podané žaloby; jedná se totiž o podmínku řízení, jejíž splnění soud zkoumá v průběhu celého řízení. Zdejší soud ze spisové dokumentace ověřil, že dle doložky právní moci nabylo kolaudační rozhodnutí právní moci dne 20. 6. 2008. Posledním dnem pro podání žaloby nejvyšším státním zástupcem by tedy byl dle ustanovení § 72 odst. 2 s. ř. s. 20. červen 2011. Tento den také byla žaloba podána a doručena krajskému soudu.

Pro posouzení správnosti doložky právní moci, a z ní plynoucí lhůty, je nutné vymezit okruh účastníků kolaudačního řízení, který je určen v ustanovení § 78 stavebního zákona. Ve smyslu uvedeného ustanovení jsou účastníky kolaudačního řízení stavebník, vlastník stavby, uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám, vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Sloučí-li však stavební úřad s kolaudačním řízením řízení o změně stavby (§ 81 odst. 4 stavebního zákona), resp. o nepodstatných změnách dokumentace (srov. Doležal, J., Mareček, J., Vobořil, O. *Stavební zákon v teorii a praxi. Úplní znění zákona s komentářem, související a prováděcí předpisy*. 11. aktualizované vydání. Praha: Linde, 2005, s. 157), jsou účastníky řízení i ti účastníci stavebního řízení, jichž by se změna mohla dotknout.

Účastníky stavebního řízení jsou ve smyslu ustanovení § 59 stavebního zákona i osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že *mezi jiná práva k pozemkům a stavbám ve smyslu § 139 písm. f) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, patří též zástavní právo* (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2006, č. j. 11 Ca 245/2005 - 91, publikovaný též pod č. 1290/2007 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud ověřil, že s kolaudačním řízením bylo spojeno řízení o změně stavby dle ustanovení § 81 odst. 4 stavebního zákona. Účastníkem kolaudačního řízení proto byla i Stavební spořitelna České spořitelny, které svědčí k předmětné nemovitosti zástavní právo a která by změnou předmětné nemovitosti mohla být na svém právu nepochybně dotčena. Kolaudační rozhodnutí jí také jakožto účastníku řízení bylo dne 4. 6. 2008 doručeno a následně nabylo právní moci dne 20. 6. 2008. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že žaloba nejvyššího státního zástupce byla podána včas. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že i případné pochybení správního orgánu ohledně nesprávně vyznačené doložky právní moci by samo o sobě nemohlo mít za následek odepření přístupu k soudu.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel tuto námitku konkrétně v kasační stížnosti nerozvedl, pouze obecně uvedl kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je však vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti.

Žádné deficity mající za následek nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud nezjistil. Z obsahu napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, jakými úvahami se soud při své rozhodovací činnosti řídil, přičemž všechny uplatněné žalobní námitky byly ze strany soudu vypořádány.

Námitka stěžovatele, dle které krajský soud v napadeném rozhodnutí nepřipadně argumentuje rozsudkem č. j. 30 Ca 72/2009 - 45 ze dne 6. 4. 2011, není důvodná. Krajský soud v napadeném rozhodnutí tento rozsudek sice skutečně zmiňuje, avšak důvody, pro které rozhodnutí stěžovatele zrušil, o tento rozsudek neopírá. Nezákonnost napadeného rozhodnutí krajský soud spatřoval v tom, že stěžovatel povolil užívání jiné stavby, než jaká byla uvedená v projektové dokumentaci, nikoli v tom, že v mezidobí došlo ke zrušení stavebního povolení.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele o povaze a charakteru kolaudačního řízení, a zároveň s tím související otázkou podmínek vydání kolaudačního rozhodnutí dle ustanovení § 81 stavebního zákona. Zdejší soud považuje za důležité zdůraznit, že pro osvětlení věci je nezbytné zabývat se předmětem a účelem kolaudačního řízení, jakož i okolnostmi, které jsou v tomto typu řízení vlastně zkoumány.

Právní úprava účel kolaudačního řízení vymezuje v tom smyslu, že dokončenou stavbu, popřípadě její část schopnou samostatného užívání, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Pokud se jedná o předmět a rozsah zkoumání stavebního úřadu, ten je vymezen v tom smyslu, že v kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Zjistí-li stavební úřad při kolaudačním řízení na stavbě závady bránící jejímu užívání, zejména nejsou-li splněny podmínky územního rozhodnutí a stavebního povolení k zabezpečení užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, stanoví lhůtu pro jejich odstranění a přerušuje řízení. S kolaudačním řízením může být spojeno řízení o změně stavby, pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení.

Současně považuje zdejší soud za nezbytné připomenout i důvody, dle kterých může stavební úřad návrh na kolaudaci zamítnout, neboť stavební úřad o zamítnutí návrhu nemůže

pokračování

rozhodnout záporně podle vlastního uvážení, ale je přísně vázán zákonnými důvody, pro které jediné může návrhu nevyhovět. Právní úprava, tak jak byla citována výše, je v tomto směru poměrně striktní.

Stavebnímu úřadu mohou nastat pouze následující alternativy jiného než kladného postupu. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 6 As 20/2007 - 61.

- zjistí-li stavební úřad při kolaudačním řízení na stavbě *závady bránící jejímu užívání*, stanoví lhůtu pro jejich odstranění a *přeruší řízení*,
- zjistí-li stavební úřad na stavbě nedostatky, které *obrožují zdraví a bezpečnost osob a brání* ve svém souhrnu řádnému a nerušenému *užívání* stavby k určenému účelu, kolaudační rozhodnutí *nevydá*,
- zjistí-li stavební úřad na stavbě nedostatky, které *neobrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání* ve svém souhrnu řádnému a nerušenému *užívání* stavby k určenému účelu, *uloží v kolaudačním rozhodnutí odstranění drobných nedostatků* skutečného provedení stavby zjištěných při kolaudačním řízení a určí k tomu přiměřenou lhůtu,
- zjistí-li stavební úřad v kolaudačním řízení, že je stavba provedena *v rozporu s projektovou dokumentací*, pak: pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení, *spojí s kolaudačním řízením řízení o změně stavby [pokud se odchyluje od dokumentace podstatně, musí být zahájeno řízení o odstranění stavby]*, popř. části stavby postavené v rozporu se stavebním povolením - § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona].

Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého pokud bylo v předchozím stavebním řízení autoritativně rozhodnuto pouze o povolení zesílení stávající ocelové konstrukce sloupů, mohla být předmětem kolaudačního rozhodnutí pouze tato stavba, resp. tato změna stavby. Stavební řízení a kolaudační řízení však nelze formalisticky uměle oddělovat, jelikož předmětem obou řízení je jedna a tatáž stavba, a to v rozsahu, v jaké byla stavba specifikována stavebníky v žádosti o stavební povolení a v projektové dokumentaci.

Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, že povolil k užívání stavbu, resp. změny stavby stavebními úpravami, podle ustanovení § 82 odst. 1 stavebního zákona, ačkoliv stavebníci se v žádosti o stavební povolení domáhali povolení vestavby podkroví s bytovým prostorem, přičemž tato stavba byla podrobně specifikována v příložené projektové dokumentaci, kterou stavební úřad ověřil. O povolení užívání samotné rozsáhlé půdní vestavby nebylo v rámci napadeného rozhodnutí žalovaného vůbec rozhodnuto, ačkoliv projektová dokumentace, kterou stavební úřad ověřil a na kterou odkazoval, tuto půdní vestavbu zahrnovala.

Z výše uvedeného vyplývá, že nebyl vyčerpán celý předmět řízení, který byl vymezen v žádosti stavebníků. Rozhodnutí žalovaného tak muselo být krajským soudem zrušeno, jelikož vykazuje faktické vady, které spočívají v tom, že stavba povolená žalovaným k užívání, v rámci kolaudačního rozhodnutí, neodpovídá ani žádosti stavebníků ani stavebním úřadem schválené projektové dokumentaci. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí není skutečnost, že došlo ke zrušení stavebního povolení, ale to, že kolaudační rozhodnutí vykazuje objektivně existující vady. Skutečnost, že obdobné vady vykazovalo i stavební povolení, nemůže vady kolaudačního rozhodnutí zhojit.

Pokud by kolaudační rozhodnutí nebylo žalobou napadeno, zůstalo by co do svých účinků nedotčeno, a to bez ohledu na skutečnost, že stavební povolení bylo soudem zrušeno. Pokud však bylo takové rozhodnutí žalobou napadeno, nemohou soudy od objektivně existujících vad odhlédnout s odůvodněním, že stavební úřad neměl jinou možnost, než z chybného stavebního povolení vycházet.

Mimo výše uvedené je nutno zdůraznit, že z odůvodnění kolaudačního rozhodnutí, které sestává toliko z jedné věty, v níž správní orgán konstatuje, že stavba je provedena podle projektu ověřeného stavebním úřadem ve stavebním řízení a v řízení o změně stavby a že byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení, je jakákoliv úvaha správního orgánu jen velmi těžko seznatelná. Ze správního spisu je zřejmé, že projektová dokumentace, na kterou se stavební úřad v odůvodnění odvolává, se nevztahuje pouze na zesílení stávající ocelové konstrukce sloupů pro vynesení zatížení stávající chodby a obvodového zdiva půdní vestavby beze změny výšky hřebene střechy, které naopak odpovídá výrok napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci žádné náklady nevznikly. Z uvedených důvodů rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu